

De (on)bekende weg

Ik moest geen enkele kant uit
nam toen maar de nieuwste bus
op weg naar wat in aanbouw was
verliet het voltooide
of wat ik daar voor aanzag
en zou wel merken waar ik aankwam
in iets dat nog onaf was
dat ik nog aan mij toe kon voegen
of te laat in het al bestaande

ik wilde weten
of het zand er al was ingelopen
of nog woei over tegels
of over de sloot nog die plank lag
ik de molen nog kon zien
en het dorp in de polder
of die grote luchten er nog waren
met de wolken waarvan ik dromen moest

of er op een voorlopige hoek
plastic haakt aan de meidoorn
een keet zou staan voor de aannemer
en een voor de buschauffeur
of ik in een bui zou raken
van inzicht in de gang van mijn bestaan
of ik het oude spoor zou zien
waar de nieuwe weg onwillig lag

ik wilde weten wat ik niet gissen kon
of jij daar ook zou lopen
net voor mij de bus uit
met je duinblonde haar
dansend op je rug
en of met een zuigend hart
ik je dan weer volgen zou
tot waar je moeder stond
op de flagstones van de voortuin

en ik haastig verder ging
verward als een meisje
en doolde in een andere wijk
ook daar weer op zoek naar je beeld
dat zich als in een cellofanen envelop gevat
nooit echt goed liet zien
alsof er iets mis was met mijn blik
alsof die zich verkeerd had ingesteld
alsof het me niet was vergund

want meende ik soms dat ik je zag
op een open plek één helder ogenblik
dan trok alweer de stad
snel haar huizen op
en benam me het gezicht

DE WERELD MOET MEN VANGEN

De wereld moet men vangen

en er werkelijkheid van maken

De lucht waar veel onaards gebeurt
zo goed als de aarde met zijn wereldse adem
beiden zijn werkelijkheid: het hotel
de benauwde kamers met stoffige verwarming,
kraken op de trap, piepen op de gang,
zuchten achter een ander nummer, verzamelde
adem van reizigers op zolder
en de zwarte nacht, koolzwart glinsterend
daarboven welvend en zwijgend.

Beiden zijn werkelijkheid
maar worden pas noodzakelijk
(ja, de engel aan de deur)
wanneer gehoord en gezien
met apparaatloze zintuigen.

Instrumentalisten van het Westen
van het Noorden en Noord-Westen
laat het nu gebeuren.
Brenge die duistere lichtende bal
aan het rollen.
Instrumentalisten van het oog
het oor en dan pas de hand:
de papieren zijn weer blank
de aarde is oud
de lucht is oud
en beiden zijn jong.

De kunst is op het punt
van ontstaan.
Dat is zijn enige punt
dat van ontstaan: daarin heeft zich werkelijkheid
geconcentreerd, de stenen
en de ongrijpbare adem
om die stenen, de schoorsteen
en het moment van wat is rook
en wat is lucht.

Laat het nu gebeuren.

